

JANE FEATHEROVÁ

IDEÁLNÝ STARÝ MLÁDENEC

JANE FEATHEROVÁ

IDEÁLNÝ STARÝ
MLÁDENEC

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Jane Feather: The Bachelor List,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York 2004,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie
alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami,
miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité citáty zo slovenských prekladov diel
Williamu Shakespeara *Macbeth* (Ústredie slovenských ochotníckych divadiel,
Turčiansky Sv. Martin 1933, preložil Vladimír Roy)
a *Skrotenie čertice* (Ikar, Bratislava 2008, preložil Ľubomír Feldek).

Copyright © 2004 by Jane Feather
All rights reserved
Translation © Miriam Ghaniová 2017
Cover Design © Emil Křížka 2017
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-2010-7

CONSTANCE DUNCANOVÁ KÝVLA LOKAJOVI, ktorý jej otvoril sklené dvere vedúce do čajovne U Fortnuma a Masona. Z veľkej haly k nej doľahli hlasy prekrikujúce sláčikové kvarteto, ktoré vyhrávalo na malom pódiu za vyľšteným tanečným parketom.

Chvíľu postála, poobzerala sa po čajovni, až kým nezbadala svoje dve sestry, čo sedeli pri obľúbenom stolíku vedľa jedného z dvoch veľkých okien s výhľadom na Piccadilly. Do okien šľahal dážď, takže na ulicu a Burlington House na opačnej strane nebolo dobre vidieť.

Jej sestra Prudence ju zbadala v tej istej chvíli. Constance zdvihla ruku a zamávala, že ju vidí, a ponáhľala sa k nim pomedzi stoly.

„Vyzeráš ako zmoknutá myš,“ poznamenala Chastity, najmladšia zo sestier, keď sa k nim Constance konečne dostala.

„Ďakujem za kompliment.“ Constance ironicky zdvihla obočie. Potriasla dáždnikom a podala ho lokajovi, ktorý sa akoby zázrakom zjavil pri ich stole. „Ani psa nehodno vyhnať na ulicu.“

Odopla si klobúk a skrúšene si ho prezrela. „Tuším je po pštrosom perí... určite sa rozpadne.“ Podala klobúk lokajovi. „Radšej vezmite aj toto. Možno v šatni trochu uschne.“

„Pravdaže, slečna Duncanová.“ Lokaj vzal klobúk, z ktorého kvapkala voda, uklonil sa a zmizol.

Constance si odtiahla štíhlu pozlátenú stoličku a sadla si, rozkladajúc záhyby taftovej sukne. Stiahla si rukavičky, vy-

strela ich a položila pred seba na stôl. Sestry trpezlivo čakali, kým sa pohodlne neusadí.

„Dáš si čaj, Constance?“ Prudence zdvihla strieborný čajník.

„Nie, asi si dám na zahriatie sherry,“ odvetila Constance a obrátila sa k čašníčke, ktorá už stála pri stole. „Je mi zima a som ako zmoknuté kurča, hoci je už júl. A poprosím aj hrozienskú koláčik.“

Čašníčka sa uklonila a ponáhľala sa preč.

„S Prue nás dážd' vôbec nezachytil,“ prehodila Chastity. „Začalo pršať, práve keď sme vošli.“ Oblizla si prst a pozbierala odrobinky z taniera. „Myslíš, že by sme si mohli dať ešte z tých chutných krémešov, Prue?“

Prudence vzdychla. „Nemyslím, že zbankrotujeme pre tvoje ochutnávanie sladkostí, Chas. To je tá najmenšia starosť.“

Constance ostro pozrela na sestru. „Čo je, Prue? Niečo nové?“

Prudence si zložila okuliare a utrela si ich obrúskom. Podržala ich vo svetle, či už cez ne vidieť. Keď zistila, že šmuhy sú preč, znovu si ich nasadila na dlhý nos. „Dnes ráno za mnou prišiel Jenkins ešte smutnejší ako inokedy. Otec ho asi poslal k Harperovcom na Gracechurch Street po portské a niekoľko tuctov fliaš Margaux doplniť do pivnice. Pán Harper však namiesto toho otcovi poslal vysoký nezaplatený účet so zdvorilou žiadosťou, aby ho vyrovnal, skôr ako si objedná ďalšie víno...“

Odmlčala sa, keď prišla čašníčka so striebornou táckou a pohárikom tmavého sherry. Čašníčka položila tácku pred Constance a nadvihla vrchnák, spod ktorého sa ihneď začala šíriť omamná vôňa hrozienských koláčikov s maslom.

„Vyzerajú chutne.“ Chastity vystrela ruku a jeden si vzala. „Neprekáža ti to, Constance?“

„Nie, si môj hosť. Ale myslela som, že si dáš ešte krémeš.“

„Nie, dám si z týchto, sú lacnejšie.“ Chastity zahryzla do koláča a opatrne si utrela ústa ľanovým obrúskom. „Ako otec zareagoval na účet od pána Harpera, Prue?“

„Myslím... dám si čokoládový koláč, prosím.“ Prudence sa oprela o operadlo stoličky a ukázala na ponuku na vozíku. „Rozhneval sa, vyhráždal, že s Harperom prestane obchodovať... *„Naša rodina vždy bola zákazníkom Harperovcov z Gracechurch Street, už takmer sto rokov...“* Napichla si kúsok koláča na vidličku a vložila si ho do úst. „Jeho zvyčajné tirády... ach, naozaj je veľmi dobrý.“

„Možno si aj ja dám kúsok.“ Chastity kývla na čašníčku. „A čo ty, Constance?“

Constance pokrútila hlavou a odchlipla si sherry. „Táto maličkosť mi postačí.“

„Nechápem, ako môžeš odolať všetkým tým sladkostiam,“ poznamenala Chastity. „Ale predpokladám, že práve preto si taká štíhla.“ S pocitom uspokojenia sa pozrela na svoje guľaté prsia stiahnuté živôtikom pod bielou čipkovou blúzkou. „Si však oveľa vyššia ako ja, a tak máš výhodu.“

Constance sa zasmiala a pokrútila hlavou. „Vráťme sa k predchádzajúcej téme, k peniazom. Dnes popoludní som odniesla niekoľkým predavačom novín nové výtlačky *The Mayfair Lady* a požiadala, aby ich niekde vyložili. Jeden alebo dva kusy, aby zistili, či sa budú predávať.“

„Posledné číslo?“ Prudence sa načiahla za stôl po veľkú kabelku, vytiahla noviny a rozložila ich.

„Ak sú to ony.“ Constance sa nahla dopredu, aby lepšie videla. „Áno, toto je vydanie s článkom o nových zákonoch o otváracích hodinách v krčmách a hostincoch.“ Namočila si kúsok koláča do roztopeného masla na tanieriku a s chuťou si ho vložila do úst. „Zdôraznila som predajcom tlač, že ich zákazníkov by to mohlo zaujať. Viete... že sa už nebudú môcť do bezvedomia opíjať v ktorúkoľvek dennú alebo nočnú hodinu, čím sa zníži opitosť, zvýši produktivita

a muži prestanú biť svoje ženy. Ľudia musia mať na tú tému nejaký názor, čo myslíte? Je to niečo, čo ovplyvní život priemerného Londýnčana.“

„A zaujalo to niekoho?“ vyzvedala Prudence, listujúc v novinách.

„No, dvaja súhlasili, že ich na týždeň vezmú a vyložia spolu s ostatnými novinami. Zarobíme však len dve pence, nič viac.“

„Dve pence za výťah, to nás z biedy nevytrhne,“ poznamenala Chastity.

„To je ako pre pouličného žobráka,“ pridala sa Prudence. „Inde dostávame šesť pencí.“ Ukázala na ľudí v čajovni. „Presvedčila som poltucta kaderníčov na Regent Street a na Piccadilly, aby ho vystavili na pultoch, Chastity ho zasa ponúkla krajčírkam a klobučníckam na Bond Street a Oxford Street.“

„S úspechom, musím dodať.“ Chastity sa oprela o stoličku a ľútostivo pozrela na svoj prázdny tanier. „Predstavila som si sama seba ako predavačku. A skrytá za závojom som bola veľmi presvedčivá.“

„To je však len začiatok,“ poznamenala Constance. „Myslím, že by sme mali ponúkať viac... služieb... ak chceme trochu zarobiť.“ Nahla sa nad stôl a stíšila hlas. „Mám nápad, podľa mňa naozaj zaujímavý.“

Aj sestry sa nahli a položili si lakty na stôl. Hlavy s vlasmi medenej farby pritisli k sebe. „Všimli ste si tie kartičky, čo ľudia dávajú do výkladov?“ začala Constance. „Videla som...“ odmlčala sa, keď sa za ňou ozval hlasný kašeľ.

„Ach, lord Lucan!“ vykrikla Prudence, vystrela sa a príliš nadšene sa usmiala na mladého muža, ktorý sa práve priblížil k stolu. „Dobrý deň. Nepočuli sme vás prichádzať.“

Návštevník sa silno začervenal. „Ja... prepáčte.. nechcel som vás vystrašiť ani vyrušiť. Len som sa prišiel opýtať, či mi slečna Chastity venuje tento tanec.“ Ukázal neisto na ta-

nečný parket, kde sa už v pomalom waltze pohybovalo niekoľko párov.

„Bude mi potešením, David.“ Chastity sa naňho nadšene usmiala. „Je milé, že ste ma požiadali.“ Vstala a odtisla stoličku, potom zdvihla obočie na sestry. „Nebudem dlho.“ S tým sa zavesila do lorda Lucana. Smaragdovozelené sukne sa jej zavlnili okolo členkov.

„Chas má toľko trpezlivosti s tými mladými mužmi,“ prehodila Prudence. „Obletujú ju ako osy, no ona nikdy nie je nervózna. Ja by som sa zbláznila.“

„Naša mladšia sestra má veľmi milú povahu,“ usmiala sa Constance. „Nie ako my, drahá Prue.“

„Nie,“ súhlasila Prue. „My sme fúrie. Zjedli by sme ich zaživa, keby sme mali šancu.“

„Spomeň si, ako ju vždy mama chválila, aká je Chas ochotná a prívetivá,“ zdôraznila Constance.

Prudence na to nepovedala nič, chvíľu sedeli mlčky a spomínali na matku, ktorá zomrela pred tromi rokmi.

„Myslíš, že sa mama obracia v hrobe pri predstave, že zarábame na *The Mayfair Lady*?“ opýtala sa Constance, keď sa waltz končil.

„Nie... zatlieskala by nám,“ presviedčala ju Prudence. „Musíme niečo urobiť, aby sme rodinu udržali nad vodou, otec nám s tým nepomôže.“

Po chvíli sa Chastity vrátila k stolu, zavesená do partnera. Sladko sa naňho usmiala, ale nevyznelo to veľmi presvedčivo.

Znova sa chopila slova. „Tak kde sme prestali?“

„Pri zarábaní peňazí,“ pripomenula jej Constance. „Pýtala som sa Prue, či by mama bola zhrozená, keby vedela, že predávame *The Mayfair Lady*.“

„Nie, určite nie. Podujala by sa na to aj sama, keby bolo treba.“

„Niežeby nebolo. Keby bola stále nažive a otec by vrážal

peniaze do čudných podnikov..." Prudence znechutene pokrútila hlavou. „Prečo vyhadzuje peniaze na také pochybné veci? Kto kedy počul o železnici cez Saharu?"

„Transsaharská železnica," zachichotala sa Constance. „Keby sme neboli v takej zúfalej situácii, aj by to bolo smiešne."

Prudence vybuchla do smiechu, kým sa jej staršia sestra a Chastity snažili udržať vážnu tvár, ale nedarilo sa im to. Ich matka lady Duncanová vstúpila všetkým trom dcéram zmysel pre humor.

„Nepozerať sa na mňa, lebo ma pália uši," prehodila Chastity a uchmatla z tácky veľké hrozienko. „Stavím sa, že o nás v tejto chvíli klebetia."

„A kto?" opýtala sa Prudence a rozhliadla sa po čajovni. „Práve vošli Elizabeth Armitageová s mužom, ktorého nepoznám."

„Zaujímavé," prehodila Constance. „Cudzí človek na tejto scéne je určite výnimkou. Kde sú?"

„Za tebou, ale neobracaj sa, lebo by to bolo nápadné. Viem, že o nás rozpráva, takmer jej to čítam z pier."

„Je to veľká klebetnica," rozohňovala sa Prudence.

„Na klebetách nie je nič zlé," namietla Constance. „Ja si ich stále zapisujem." Ukázala na noviny ležiace na stole. „Pozrite si prvý stĺpček na strane dva o svadbe Patsy McGuireovej."

„To nie je ozajstná klebeta," ohrnula nos Chastity. „Len spoločenská novinka. Každému sa to páči a nie je to zlomyseľné."

„Viem si predstaviť, že by som napísala aj niečo zlomyseľné, keby to splnilo svoj účel," ozvala sa zamyslene Constance. „Mama vždy odhaľovala pokrytectvo, ak si myslela, že to prinesie dobro."

„Potom by nebolo zlomyseľných klebiet," konštatovala Chastity. „Ale zaujímalo by ma, čo o nás hovorí Elizabeth. Musím uznať, že ten muž je celkom príťažlivý. Dosť prí-

ťažlivý na to, aby klebetil s lady Armitageovou. Skúsim ich nejako vyvieť z miery.“ Oprela si lakeť na stôl, bradu si vložila do dlane a vážne sa zahľadela krížom cez miestnosť na stôl, kde sa usadila kyprá žena v stredných rokoch s vysokým mužom, ktorému do čela padali vlasy.

„Chas, to sa nehodí,“ karhala ju Prudence, hoci aj ona si oprela lakeť o stôl a zahľadela sa tým smerom. Constance sedela lady Armitageovej chrbtom, takže sa mohla len uškŕňať a čakať na komentár sestier.

„Aha, všimla si to. Už sa hrabe v kabelke,“ povedala spokojne Chastity. „A pozerá sa navôkol, len nie sem. On sa za príliš zaujíma o tanečný parket. Možno má rád tango.“

Constance to už nevydržala. Hodila na zem obrúsok, zohla sa poň a nenápadne sa obrátila, aby sa mohla obzrieť cez plece. „Ach, máš pravdu. Je veľmi príťažlivý,“ prikývla. „Povedala by som, že vyzerá naozaj dobre.“

„Podľa môjho názoru sa tvári dosť namyslene,“ ozvala sa Prudence. „Čo keby sme sa cestou von pristavili pri ich stole?“

Constance vážne prikývla. „Len zo zdvorilosti. Elizabeth je rodinná priateľka.“ Mávla na čašníčku, že zaplatia.

„Ale ešte si nám neprezradila svoj druhý nápad,“ pripomenula jej Prudence.

„Poviem ti to, keď sa budeme obliekať na večeru.“ Constance vzala výtlačok *The Mayfair Lady*, vyhladila stránky dlaňou a Prudence na stôl odrátala mince.

Konečne všetky tri vstali, pozbierali rukavičky, šály a kabelky a spolu vykročili pomedzi stoly. Občas sa pozdravili so známymi, usmiali sa alebo uklonili, vymenili si s niekým pár slov. Takto sa dostali až k stolu, pri ktorom sedeli lady Elizabeth Armitageová a jej záhadný spoločník.

„Elizabeth, ako sa máte?“ Constance sa zdvorilo uklonila. „Hrozná počasie uprostred leta, čo povieť?“

„Naozaj hrozná. Ako sa máte vy, moje drahé? Vyzeráte

výborne.“ Lady Armitageová sa na chvíľu zamyslela a trochu smutne sa usmiala. „Polovicu obdobia smútku už máte za sebou.“

„Levanduľová a sivá sú trochu nudné,“ pripustila Constance. „Ale naša mama na tom netrvala.“

„Nie, chudera.“ Lady Armitageová súcitne vzdychla, no potom si spomenula na svojho spoločníka a obrátila sa k nemu.

„Moje drahé, dovoľte mi predstaviť vám Maxa Ensora. Práve vyhral vo voľbách v Southwolde a získal kreslo v parlamente. Jeho sestra je moja priateľka, lady Grahamová... milá osoba. Určite ju poznáte. Pán Ensor, toto sú vaše slečny Duncanové.“ Kývla rukou na džentlmena, ktorý už vstával, aj na dámy.

Constance si uvedomila, že je vyšší, ako čakala, a poriadne urastený a širokoplecí. Mal na sebe čierny redingot, čiernu vestu a nohavice so sivými pásikmi. Všimla si kontrast medzi jeho vlasmi popretkávanými striebřistými nitkami a výraznými modrými očami zasadenými pod čiernym obočím. „Constance Duncanová, pán Ensor,“ predstavila sa. „Moje sestry Prudence a Chastity,“ dodala s úsmevom. „Dobre poznáme lady Grahamovú. Momentálne bývate u nej?“

Max Ensor sa úctivo uklonil na pozdrav. „Kým si v blízkosti Westminsteru nenájdeme vhodné bývanie, aby som bol vždy naporúdzi, slečna Duncanová.“ Hlas mal prekvapivo jemný, trochu hlboký a výrazný, hodil sa k jeho mocnému telu.

„Pravdaže, to je veľmi dôležité,“ poznamenala Constance a prikývla. „Nesmiete zmeškať dôležité hlasovanie.“

„Presne tak.“ Ostro sa na ňu pozrel, či nezačul náznak posmešku v tej vážnej vete. Nerobí si z neho žarty? Asi sa mýlil, o takých vážnych veciach ako hlasovanie ľudia predsa nežartujú.

„Sadnite si, pán Ensor,“ ozvala sa Chastity. „Zastavili sme sa len na chvíľu, aby sme pozdravili Elizabeth. Aj tak sa už ponáhľame.“

Usmial sa, ale zostal stáť a stále na ne prenikavo pozeral.

„Videli ste tento výťah, Elizabeth?“ opýtala sa Constance a položila na stôl *The Mayfair Lady*.

„Ach, to je hrozné!“ vykrikla lady Armitageová. „Lord Armitage to v dome nepripustí. Kde ste to vzali?“ Načiahla sa však dychtivo po noviny, nedokázala to skryť, hoci sa stále tvárila znechutene.

„V Elisinom salóne na Regent Street,“ vyhlásila promptne Chastity. „Mala na predaj tri kusy.“

„U Heleny som videla niekoľko,“ pridala sa Prudence. „A vo výklade mala ten najkrajší slamený klobúk. Nemohla som odolať, musela som si ho vyskúšať. Do takéhoto lejaku však bol trochu nepraktický. Ale výťahy mala tiež.“

„Na predaj?“ čudovala sa lady Armitageová. „Predtým sa nikde nepredávali.“

„Nie, ale teraz majú oveľa bohatší obsah,“ ozvala sa zamyslene Constance. „Niektoré články sú celkom zaujímavé. Nájde sa tam čosi aj o svadbe Patsy Maguireovej, možno by sa vám to páčilo.“

„Ach, naozaj, ja...“ lady Armitageová po očku mrkla na stránky. „Možno by som sa na to mohla pozrieť.“

„Nechajte si ich,“ mávla rukou Constance. „Ja som si to už prečítala.“

„Aké milé od vás, drahá, ale domov si to nemôžem odniesť. Ambrose by zúril.“ Súčasne však noviny opatrne poskladala.

„Nechajte ich v odpočivárni, keď ich dočítate,“ navrhla Prudence. „Nikto nemusí vedieť, že ste to čítali.“

„Ach, mala by som ich roztrhať a vyhodiť,“ vyhlásila Elizabeth, ale strčila si noviny do kabelky. „Škandalózny plátok, nič viac.“

„Presne tak,“ zašomrla s úsmevom Chastity. „Článok o Maguireovej je na druhej strane. Uvidíme sa dnes večer na soaré u Beekmanovcov. Pozvali vraj aj opernú speváčku z Milána.“

„Ach áno, prídem. Nie je to síce celkom moja šálka čaju, ale spev obdivujem. Je to pekné.“ Elizabeth si zovrela hrdlo, akoby sa chystala spustiť nejakú áriu.

Sestry sa usmiali, rozlúčili sa s poslancom za Southwold, znovu sa naraz uklonili a vyšli z kaviarne, klopkajúc podpätkami po mramorovej podlahe.

„Ako zarobíme nejaké peniaze, ak ich budeš rozdávať?“ opýtala sa Prudence, kým čakali na Constancin klobúk a dáždňik.

„Robím to preto, aby sme vzbudili o ne záujem,“ zdôraznila Constance a vystrúhala kyslú tvár na klobúk, lebo vôbec nevyzeral dobre. „Vedela som, že je po perí.“ Pozrela sa do zrkadla a zastokla si sponky. „Možno perie odstránim, no klobúk si nechám. Čo myslíš, Prue?“

Prudence sa otázke potešila, lebo móda ju vždy zaujímal. „Môžeš si ho ozdobiť hodvábnymi kvetmi,“ navrhla. „Helene také má. Zajtra k nej zjďeme a zároveň zistíme, či predala nejaký výťah.“

„A čo si myslíte o tom váženom poslancovi?“ zaujímala sa Constance, ako vychádzali na Piccadilly. Nezabudla zdôrazniť, že Max je členom parlamentu. Vonku už prestalo pršať a dlažba z mačacích hláv sa leskla v popoludňajšom slnku.

„Určite je zaujímavý, ale možno trochu nadutý,“ usúdila Chastity. „Určite ho stretneme u Letitie Grahamovej.“

„Hm,“ zamrlala Constance a obzerala sa po ulici, či nezbadá drožku. Napokon zdvihla dáždňik; o chvíľu pri nich zastavil povoz. Koňom sa parilo z nozdier. „Manchester Street 10,“ povedala kočišovi a nastúpila. Sestry ju nasledovali.

Ak si aj Prudence a Chastity všimli, že ich sestra nemá rovnaký názor na Maxa Ensora ako ony, nepovedali na to nič.

Max Ensor zamyslene hľadel za tromi sestrami, ako vychádzajú z čajovne U Fortnuma a Masona. Bol presvedčený, že nielen on, ale aj Elizabeth Armitageová sa stali terčom ich jemného výsmechu. Uvažoval, či si to všimla aj ona, no pochyboval. Bolo to také jemné a nenápadné, že aj jemu to takmer ušlo. Len tón hlasu či lesk v oku.

Trio sestier však navonok vyzeralo veľmi dobre. Všetky tri mali červené vlasy, ale každá trochu iný odtieň, od hrdzavého ako jesenné listy až po škoricový. Najmladšia mala najvýraznejšie červené vlasy. A všetky mali zelené oči, ale znova v iných odtieňoch. Spomenul si na najstaršiu Constance, ktorá mala najtmavšie zelené oči. Bola zo všetkých troch najzaujímavejšia, možno preto, lebo bola najvyššia. Tak či onak, bolo na nich niečo, čo ho zaujalo.

„Sú to dcéry lorda Duncana?“ overoval si.

„Áno. Matka im zomrela pred tromi rokmi,“ vykladala Elizabeth a súcitne vzdychla. „Majú to ťažké, chudery. Predpokladali by ste, že sú už všetky vydaté, ale nie sú. Constance má dvadsaťosem rokov a viem, že dostala viac ako jednu ponuku na sobáš.“

Na koreni nosa sa jej objavili drobné vrásky. „Vlastne si spomínam na jedného mladého muža pred niekoľkými rokmi... Hrozná tragédia. Zabili ho vo vojne... pri Makefingu alebo jednom z tých nevysloviteľných miest.“ Pokrútila hlavou, aby čo najrýchlejšie zabudla na africký kontinent a všetky tie hrôzy.

„Čo sa týka Chastity,“ pokračovala po chvíli šťastnejšia, že sa vracia na pevnú zem. „Má asi dvadsaťšesť a viac nápadníkov, ako sa dá zrátať.“

Elizabeth sa nahla dopredu a sprisahanecky pokračova-

la: „Smrť svojej matky prežívali veľmi ťažko. Chúďatá.“ Lútostivo zacmukala. „Prišlo to náhle. V priebehu niekoľkých týždňov ju skolila rakovina,“ dodala. „Doslova sa strácala pred očami.“ Znovu pokrútila hlavou a zahryzla do orieškovej torty.

Max Ensor si odchlípol čaju. „Baróna trochu poznám. Sedí väčšinou na svojom mieste v Snemovni lordov.“

„Áno, lord Duncan je veľmi svedomitý, pravdaže. Je veľmi milý, ale mám obavy, že si neplní otcovské povinnosti.“ Elizabeth si delikátne poutierala ústa obrúskom. „Mal by trvať na tom, aby sa dcéry vydali – určite aspoň Constance a Chastity. Nemal by mať doma tri staré dievky. Prudence je trochu iná. Som si istá, že zostane a dozrie na otca. Je veľmi citlivá... škoda tých okuliarov, žena v nich vyzerá dosť nevýrazne.“

Nevýrazne, s tým slovom Max Ensor vôbec nesúhlasil. Ani o jednej zo sestier by nepovedal, že je nevýrazná. A za hrubými sklami sa skrývali živé a nezvyčajne svetlé oči slečny Prudence.

Prikývol však a opýtal sa: „Ukážete mi tie noviny, madam?“

„Sú škandalózne.“ Elizabeth otvorila kabelku a tlmene pokračovala: „Pravdaže, všetci ich čítajú, hoci nikto to neprizná. Som si istá, že dokonca aj Letitia do nich občas nazrie.“ Posunula poskladané stránky po stole roztvorenou dlaňou.

Max Ensor pochyboval, že jeho sestra Letitia číta niečo iné ako rukou písané menu, čo jej každé ráno predkladá kuchárka, ale radšej si to nechal pre seba a rozložil noviny.

Naozaj boli tlačené, hoci pochyboval, že v nejakej veľkej tlačiarňi. Papier bol lacný a tenký a úprava bez umeleckých ambícií. Pozrel si obsah na ľavej strane titulného listu a zdvihol obočie. Uvádzali sa tam dva politické články, jeden o novom verejnom dome, čo získal licenciu, druhý o novej rých-

losti automobilov – dosiahla dvadsať míľ za hodinu. Takéto témy sotva lákajú dámy ako Elizabeth Armitageová alebo Letitia Grahamová, no podľa názvu *Mayfair* bol časopis adresovaný práve takým čitateľkám.

Vzápätí ho však zaujal titulok v rámečku, napísaný čiernym písmom a výraznejší ako ostatné na prednej strane. Znel ako konštatovanie aj otázka a v rámečku bol len on. Čitateľa zaujal na prvý pohľad: AJ ŽENY, ČO PLATIA DANE, MAJÚ PRÁVO VOLIŤ. DÁ NAŠA LIBERÁLNA VLÁDA TAKÝM ŽENÁM PRÁVO VOLIŤ?

„Vyzerá to, že tieto noviny obsahujú niečo viac, ako len články o klebetách a móde,“ poznamenal a ukázal na rámeček.

„Ach áno. Vždy o tom píš,“ prehodila Elizabeth. „Ale je to nuda. No v každom čísle je čosi v takom rámečku na prvej strane. Ja si to nevšímam. Väčšina dám si to vôbec nevšímá.“

Max sa zamračil. Kto vydáva tieto noviny? Je to nejaké fórum problematických žien, ktoré sú čoraz neústupnejšie a vládu ustavične bombardujú svojím právom voliť? Zvyšok tém v novinách viac-menej očakával: článok o americkom ilustrátorovi Charlesovi Danovi Gibsonovi a jeho zidealizovanej kresbe dokonalej ženy, Gibsonovho dievčaťa, opis nejakej spoločenskej udalosti, svadby, a kto sa na nej zúčastnil, zmienka o nadchádzajúcich spoločenských udalostiach. Zbežne vrhol pohľad na článok o Gibsonovi, žmurkol a začal ho čítať. Očakával dobre mienené rady o súčasnej móde, ako dosiahnuť dokonalosť Gibsonovho dievčaťa, no namiesto toho si prečítal inteligentnú kritiku, ako ženy otrocky nasledujú módu, ktorú im takmer vždy diktujú muži.

Zdvihol pohľad. „Kto to píše?“

„Nikto nevie,“ odvetila Elizabeth a načiahla sa, aby si vzácne noviny vzala späť. „Preto sú ešte zaujímavejšie,

pravdaže. Vychádzali takmer desať rokov, potom nejaký čas nie, no teraz sú späť a je v nich oveľa viac.“

Znovu ich poskladala. „Je mrzuté, že človek si ich už musí kupovať. Predtým sa len tak povalovali v šatniach alebo v halách na stoloch. Vtedy však ešte neobsahovali toľko zaujímavostí. Väčšinou sa zaoberali len nudnými politickými záležitosťami. Volebným právom žien a spravovaním majetku. Ja tomu nerozumiem. O také veci sa stará môj drahý Ambrose.“ Slabo sa zasmiala a strčila si noviny naspäť do kabelky. „Nie sú to vhodné témy pre dámy.“

„Naozaj nie,“ prikývol Max Ensor. „Na svete je veľa problémov, do ktorých sa ženy nemusia starať, lebo sa ich netýkajú.“

„Presne to hovorí aj môj drahý Ambrose.“ Elizabeth sa milo usmiala a zisťovala, ako jej na hlave sedí čierny taftový klobúk, z ktorého trčali biele pierka.

Skontrolovala si malé emailové hodinky, ktoré mala pripnuté na chlopni, a vykrikla: „Bože, už je toľko hodín? Naozaj už musím ísť. Čaj s vami bol veľmi príjemný. Ďakujem, pán Ensor.“

„Potešenie na mojej strane, lady Armitageová. Verím, že sa dnes večer uvidíme na soaré u Beekmanovcov. Letitia ma požiadala, aby som ju tam sprevádzal.“ Vstal a uklonil sa, potom jej podal rukavičky.

„Bude to pekný večer, ubezpečujem vás,“ vyhlásila Elizabeth a prstami uhladila rukavičky. „V Londýne je momentálne všetko také krásne. Nezdá sa vám?“

„Hm... krásne,“ prikývol. Zostal stáť, kým neodišla, potom si vyžiadal účet; uvedomil si, že slová krásne a šarmantné sa často vyskytujú aj v slovníku obyvateľiek štvrte Mayfair. Aj Letitia ich používala pri opise všetkého, od stužiek do vlasov pre jej dcéru až po uhlíky v kozube. Nemal predstavu o tom, koľkokrát vyšli z úst Elizabeth Armitageovej v priebehu poslednej hodiny.

No prisahal by, že ctené slečny Duncanové ho nepoužili ani raz.

Ženy, čo platia dane, žiadajú volebné právo.

Bolo by zaujímavé, kto stojí za tými novinami, uvedomil si a vzal si klobúk. Vláda robila všetko pre to, aby zmiernila vplyv fanatickej skupiny tvrdohlavých žien a zopár šialených mužov, čo tie ženy podporujú. Je však ťažké mať niečo pod kontrolou, keď sa to deje v ilegality. Ak sa nemýli, tieto noviny podvratne vplývajú na čitateľky z Mayfair, o čom sa presvedčil na vlastné oči. Určite by zaujali aj vládu. Existovalo veľa spôsobov, ako odhaliť ich editorov a autorov. Dalo by sa to zvládnuť?

Max Ensor vyšiel do dusného popoludnia a popiskujúc si vykročil k Westminsteru.

2

„AKÉ MÁŠ TEDA PLÁNY, CON?“ opýtala sa Prudence a naliala z karafy z brúseného skla, čo stála na toaletnom stolíku, do troch pohárov sherry. Dva podala sestrám, s jedným si sadla pred zrkadlo. Okná na izbe boli otvorené, aby dnu vnikal osviežujúci vlhký večerný vzduch. Zo záhrady k nim doliehal hlasný krik detí a klopkanie kriketovej lopty.

Constance si opravovala potrhanú čipku na večerných rukavičkách, krémový hodváb obšívala drobnými stehmi. Nepovedala nič, až keď zauzčila koniec nite a odhryzla ho. „Konečne to mám,“ vydýchla si. „Ale mám pocit, že tie rukavičky už zažili aj lepšie dni.“

„Môžeš si požičať moje, mám ešte jedny,“ ponúkla jej Chastity, ktorá sedela na ošúchanom zamatovom sedadle pod oknom. „Boli mamine, v skutočnosti teda patria nám všetkým.“

Constance pokrútila hlavou. „Nie, ešte niekoľko večerov

mi vydržia.“ Položila ich vedľa seba na prikrývku na posteli. „Spomínaš si, hovorila som ti o tých kartičkách, čo som videla vo výklade novinového stánku. Ľudia na nich ponúkajú rôzne veci na predaj: šteniatka, skrine... také veci.“

Prudence sa obrátila na stolčeku pri šatníku s pudrenkou v ruke. „A čo?“

„Nuž, dnes ráno som sa zastavila vo dvoch takých stánkoch na Baker Street a také kartičky viseli aj na dverách. Ale o inom – na týchto hľadali ľudia ľudí.“

Chastity zvrátila čelo. „Nechápem.“

„Na prvom stánku bola kartička od muža, ktorý hľadal ženu. Podľa možnosti vdovu vo veku okolo štyridsať rokov, s deťmi alebo bez detí, ktorá túži po partnerovi a zabezpečení vo vyššom veku, starala by sa o domácnosť, a na oplátku... neviem to presne zopakovať,“ uškrnula sa.

„V každom prípade,“ pokračovala, keď sa sestry stále tvárili nechápavo, „na ďalšej kartičke na druhom stánku bolo...“

„Ach, chápem!“ prerušila ju Chastity. „Žena hľadala partnera.“

„Presne tak.“ Constance si odpila sherry. „Nemohla som odolať. Boli to dve rozdielne kartičky vo dvoch výkladoch a tá dvojica by sa nestretla, keby im niekto nepomohol.“

„A čo si urobila?“ Prudence si naniesla pudier na koreň nosa, kde sa jej okuliare dotýkali pleti.

„Opísala som ich a vyvesila tak, že teraz sú na oboch stánkoch obe kartičky. Keď sa inzerent príde pozrieť na svoju kartičku, všimne si tú druhú.“ Zachichotala sa. „A môže si ju vziať.“

„Súhlasím, že si urobila dobrý skutok,“ prehodila Prudence. „Ale nechápem, aký to má význam pre náš bezútešný podnik.“

„Nemyslíš, že by ľudia mohli platiť za takú službu, keby sme ich dali dokopy s tým správnym partnerom?“ Con-

stance prebehla pohľadom po oboch sestrách a čakala ich reakciu.

„Ako dohadzovačky?“ Chastity si prekrížila a potom znovu vystrela členky. Mala to vo zvyku, keď premýšľala.

Constance pokrčila plecami. „Také čosi. Domyslela som to však podrobnejšie. Potrebovali by sme človeka, čo by také stretnutia organizoval, vyvesoval by správy, niekoho takého mám na mysli. Tak ako som to ja urobila dnes ráno.“

„A za to by nám platili?“ Prudence sa dotkla červených vlasov vyviazaných do uzla.

„Áno, myslím si, že by sme v *The Mayfair Lady* mohli začať s inzerciou, ale s odpoveďou na poste restante, aby sme si zachovali súkromie...“

„Nehovoriac o našej anonymite,“ dodala Chastity a ponáhľala sa Prudence pomôcť s vlasmi.

„Pravdaže.“

„Určite je to originálny nápad,“ prehodila zamyslene Prudence a podala sestre spony z korytnačieho panciera. „Podľa mňa by sme to mali skúsiť.“

„Aj podľa mňa,“ pridala sa Chastity. „Zajtra odnesiem do tlače ďalšie číslo. Na zadnú stranu pridám oznam. Myslíte, že to bude vhodné miesto?“ Do sestrinho zložitého účesu zapichla sponku a pozorne si obzerala v zrkadle svoje dielo.

„Tuším by to bolo lepšie na prvej strane,“ ozvala sa Constance. „A opakovane, aby sme vzbudili pozornosť. A ako by sa tá služba volala? Malo by to znieť pútavo.“ Zamračila sa a prstami si prešla po perách.

„Čo keby sme to nazvali ‚Medzi nami‘?“ navrhla Chastity.

„Celkom sa mi to pozdáva. Čo si myslíš ty, Prue?“

„Páči sa mi to.“ Prudence obracala hlavu, aby si zo všetkých strán obzrela účes. „Vieš pekne upravovať vlasy, Chas.“

„Možno by som si mala otvoriť kadernícky salón,“ uškr-